

Serge Brussolo

Coloana a șasea

La sixième colonne

Corpul a fost aruncat pe asfaltul umed fără ca cineva să se fi îngrijit de estetică. Șoldurile s-au întărit deja pe trei sferturi și burta, foarte albă, alunecă în jos ca o picătură de ulei. Sângele uscat murdărește umerii ca o crustă de ojă, desenând hățișuri complicate pe umeri și mijloc. Alunițele, destul de dese, au ușurat apariția arabescurilor și a sinuozităților. Nodul alunecător al frânghiei a pătruns adânc în carotidă, crestând-o suficient pentru a provoca hemoragia... Cealaltă extremitate a corzii e legată printr-o serie de noduri complicate de mânerul valizei căreia unul dintre gardieni îi ridica capacul...

Coloana n-a ocolit cadavrul și tălpile mele îi ating în treacăt părul. În valiză... cărămizi, îngrijit așezate una lângă cealaltă. S-ar putea spune că în ea intră o minusculă bucată dintr-un zid.

Valiza trebuie să fi fost aruncată pe fereastra compartimentului chiar înainte ca trenul să intre în gară. Greutatea cărămizilor de la capătul frânghiei i-a fracturat coloana vertebrală ca într-o spânzurare pe dos. Poate că omul a vrut să se arunce în fluviu, dar gestul său, prost cronometrat, survenind abia după ce trenul trecuse de pod, i-a schimbat scenariul inițial al morții... Oricum ar fi fost, acum e atât de departe încât nici nu-l mai văd. Ploaia ne șfichiuiește cu diagonale

înghețate... Picăturile tari și dese umflă valizele de carton și răpăie pe cele de fier, trezind ecouri mai mult sau mai puțin profunde. Trenul cu vagoanele lui nu mai e decât o siluetă punctată ici-colo de lumini roșii... Un cablu electric smuls de vânt și căzut de-a curmezișul peronului oprește coloana. Mulțimea bâjbâie prin mijlocul sârmelor scurtcircuitate.

Lângă mine, un tânăr își pierde echilibrul și mă lovește. O clipă, privirea sa palidă de neliniște îmi caută expresia sub pălărie. Nu-l voi denunța... Se îndepărtează repede, cu valiza falsă ținută strâns la piept. Un paralelipiped de lemn căruia i-a adăugat un mâner și două închizători. Poate că a fost destul de isteț pentru a respecta greutatea regulamentară, dar cât timp speră să scape controalelor? E adevărat că, dacă ai puțin noroc, poți evita raziile, gardienii mulțumindu-se să aleagă la întâmplare, neputând opri enorma coloană pentru un control general al bagajelor. În opacitatea nopții de smoală, scara mobilă a celui de-al șaselea bulevard coboară încet spre măruntaiele orașului.

Pe ambele laturi ale uriașelor trepte metalice, nenumăratele semnalizatoare luminoase par urma dublă a reactoarelor unei astronave pornită sinucigaș spre a se strivi undeva în obscurele canioane ale metropolei. Stau în mijlocul treptei, chiar în spatele meu o patrulă de gardieni cu căști albastre au aprins un foc și ard afișe. Fumul se scurge printre picioarele mele. Nu pot distinge decât umbre pe treptele inferioare, motocicletele patrulei, culcate, asemenea unor lăcuste de fier...

Coborârea durează douăzeci și cinci de minute. Ne scufundăm cu încetinitorul, în picioare, pe puntea din spate a unui Titanic înghițit de valuri de asfalt. Coloana se înfundă undeva, în mijlocul dinților de fierăstrău, opaci, ai lămpilor electroluminescente definitiv stinse. Atunci când edictul a fost promulgat, în trei zile, devenise practic imposibil să-ți mai poți procura o valiză. Unii își meșteriseră cufere din lemn care își pierdeau balamalele la sfârșitul primei săptămâni...

Pe marginea drumurilor se încheiau târgurile cele mai aberante...

Apăruse sistemul valizelor false... Paralelipipede de ipsos... de cărămizi, neîndemânatic colorate, care nu înșelau pe nimeni la mai

puțin de zece metri și pe care proprietarii le lăsau în noroi, cu mâinile îndurerate, cu umerii frânți de crampe... încetul cu încetul, coloana îi elimina, îi împingea în spate pe acești mărșăluitori încovoiați, cu mâinile rușinos ascunse în fundul buzunarelor. Păzește-te de hoți. Nu-ți lăsa niciodată valiza jos, la picioare. Leagă-ți-o de încheietura mâinii... Fiecare om fără valiză e scos din coloana de gardieni, fără niciun cuvânt...

Sau poate că nimeni nu vrea să-i audă? Oricum ar fi, nimeni n-a întors vreodată capul pentru a ști ce se petrece după aceea, lângă bordura trotuarului... Pentru fiecare valiză, cele trei dimensiuni adunate nu trebuie să depășească un metru cincizeci. Fișa de identitate bine lipită în mijloc, cu eternul contrast izbitor al fotografiei, care te transformă într-o statuie de cretă...

La început, stațiile periferice difuzau la fiecare jumătate de oră lista obligatorie pe care s-o înveți pe dinafară.

Bărbat, femeie... un pantalon cafeniu... două cămăși cafenii... o vestă de lână.

Niciun obiect personal, nici scrisori, nici fotografii. O uniformitate care ar fi interschimbabilă, dacă n-ar exista problema taliei. Valiza mea trebuie să conțină ceea ce conține valiza vecinului meu, a acestui necunoscut care gâfâie cot la cot cu mine. Totul a rămas în urmă, în fundul sertarelor... Și-au pierdut singularitatea, caracteristicile.

Merg...

Seara suntem distribuiți la întâmplare, într-o încăpere întotdeauna identică. Un bărbat, o femeie care nu se cunoșteau înainte... (Coloana bărbaților precede întotdeauna coloana femeilor cu câteva ore)... Care nu se cunosc și care nu se vor mai revedea, probabil, niciodată... În general, nu-și vorbesc. Cu greutatea drumului în picioare, în stomac și în umeri, alunecă în somn. De altfel, femeilor nu le place să facă dragoste, riscul unei sarcini care ar încetini mersul coloanei le paralizează. Nu știu ce se întâmplă cu femeile însărcinate; nici ceilalți, de altfel...

La următoarea oprire vor fi în aceeași cameră impersonală, aceleași gesturi: îți speli rufele prea murdare în cuva minusculului lavabou,

închizându-le după aceea în dulapul termic și rugându-te să funcționeze.

Dușul îl faci în doi, ca să nu-ți risipească partenerul cei cincisprezece litri de apă călduță regulamentară. Apoi sacii de dormit umezi, cu fermoarele ruginite și pânză kaki pătată. Nu există nimic pe care să-l poți lua, pe care să fii tentat să-l strecori în valiză... De ce? Pentru că vei regăsi aceleași obiecte puse în aceleași locuri în seara următoare: cele două tacâmuri de metal, briciul și tubul de săpun gălbui care nu face niciodată spumă, pachetul de prosoape periodic destrămate.

Și mobilele acelea goale... sertarele acelea căscate. Niciun creion, nicio hârtie... Nimic care să poată lăsa o urmă, un semn, ceva care să rupă uniformitatea. O cruce trasată cu un creion moale pe o bucată de hârtie cu pătrățele, strecurată pe furiș în pliurile cearșafului și pe care următorul vizitator ar ascunde-o în pantofi ca pe un secret înspăimântător. Să-ți inventezi diferențe... o proprietate personală...

O individualitate.

CRED CĂ NE OBSERVĂ.

Așteptându-ne dezgolirea, resemnarea. Apoi, ne vor întinde capcane subtile... Un medalion „uitat” pe grilajul de scurgere al dușului... O bucată de catifea roșie în fundul sacului de dormit, o cretă.

Vom rezista oare atunci nevoii arzătoare de a ascunde obiectul respectiv în fundul valizei? Nu știu.

Unii vor trece, poate, peste el; aceștia vor fi cei salvați, dar ceilalți? Lumina în ochi care te izolează brusc în mijlocul rostogolirii protectoare a coloanei, mâinile care te scot în ritmul bocancilor... Deschizi valiza și acolo, bucata de pânză, medalionul... hârtia. Refuzul de a fi dezintoxicat... Fetișism al eului.

După?

Nu știu... Poate că nu există nimic din toate astea. Dar acest exod uniform seamănă atât de puțin cu vechile filme de actualități. Cu acea

forfoteală heteroclită întinzându-se, dislocându-se, stagnând de-a lungul drumurilor... Cu căruțele, mașinile și grămezile de lucruri pe care iminența pericolului le face absurde.

Aceste stereotipuri ale exodului reproduse de mii de ori, colivia cu canari, lampadarul, pendula legate pe acoperișul mașinii. Claxoanele, mașinile abandonate în șanțuri. Uneori mă gândesc că nu a existat niciodată nimic de care să fugim, că e vorba de o operație psihologică. Unii ar denumi-o spălare de creiere, alții educație politică. Eu nu știu. Dezintoxicare, poate... amnezie provocată?... renaștere? Orice-ar fi, în acest supliciu a lui Tantal[1], valizele își vor juca rolul ce le-a fost atribuit de la început.

În primele zile, unii tineri au încercat să-și personalizeze bagajele. Graffitti mai ales, voit ermetice, neavând sens decât în ochii autorului lor. Date urmate de semne, de prenume. Îmi amintesc că am întrezărit una sau două dintre valizele acestea acoperite de hieroglife. Povestea proprietarului lor le acoperea în benzi enigmatice alergând în jurul mânerului ca ornamentele unui sarcofag. Asta era bineînțeles la început... apoi, nimeni n-a mai îndrăznit. Dar poate că sunt pe cale să mint, să mă liniștesc. Să-mi inventez simpatizanți fictivi... Poate ar fi trebuit să spun: apoi, nimeni n-a mai simțit nevoia acestui lucru?

Înaintez. Înaintez, cu bagajul atârnându-mi la capătul brațului, acest bagaj neregulamentar și al cărui conținut, interzis în cel mai înalt grad, mi-ar aduce, în cazul unei percheziții, salva rapidă a unui pluton de execuție improvizat de urgență pe marginea drumului. Colecționar, fetișist, nu m-am putut despărți de simboluri, de amintiri, de aceste verigi ale trecutului, gelos înlănțuite una după alta, de-a lungul unei vieți. Totul este acolo, în scobitura cubului de carton fiert...

---

[1] Tantal, regele legendar al Lidiei, furand nectarul si ambrozia zeilor spre a le darui muritorilor, a fost condamnat de catre Zeus la o foame si o sete nesfarsite. In infern, Tantal nu reusea sa soarba o picatura din apa ce-i trecea pe la buze, nici sa guste vreun fruct din pomii ale caror ramuri se ridicau in vazduh cand mana lui incerca sa le atinga.
De aceea expresia "chinurile lui Tantal" se aplica unei persoane care nu se poate bucura de bunurile sale, sau isi vede mereu spulberate dorintele tocmai in clipa cand erau mai aproape de realizare.

Trefla atomică pe care o purtam la butonieră în timpul sărbătorii Sfinților Iradiați. Mănușile mele albe de marinar, îngălbenite de vechi masturbări din timpul gărzilor de noapte pe crenelurile pătate de lună... Tatăl meu a înnebunit atunci când, scoțându-și casca, a auzit pentru prima dată strigătul atroce al planetelor căzând în spațiu. N-am îndrăznit niciodată să ascult acest strigăt, rămas pe o casetă, în fundul valizei. Uneori, Isus visa că o piramidă de cărămizi i se dărâma peste creștet în timp ce un abis fără capăt i se deschidea sub picioare, atunci Iuda îl cosea într-un sac. Am furat acest sac din vitrina unei galerii, înstelată de urmele pietrelor, dintr-un British Museum golit...

Și, Dumnezeule, târgul acela interplanetar pentru erotomani sinucigași unde m-am dus, cu buzunarele umflate de salariul pe trei luni, chinuit și smuls din manufacturile de animale de casă.

Acum mult, mult timp. Acolo, armele vii se ofereau gurilor femeilor. Ele le apucau însetate, zgâriindu-și limba pe cătare, alunecând de-a lungul țevii până când își ciocneau dinții de încărcător, trebuind apoi să se arunce într-o parte înainte ca orgasmul să nu coboare trăgaciul. Câte mureau astfel, cu gâtul și ceafa pulverizate de proiectile? În marea vitrină din hol, dormeau, de-a lungul rafturilor de abanos, sexele unei întregi galaxii, pungi cu unsprezece testicule zornăind ca un sac de bile, penisuri fără deschidere pe care presiunea spermei le făcea să explodeze la prima poluție. Sperma acidă a popoarelor misogine ale Andromedei... Falusuri-venin. Vaginurile multiple ale femeilor-gogoși din Ityria cu buze dantelate și maxilare de știucă... Majoritatea micșorate pe jumătate, vitrificate aidoma unor frumoase fructe fosile, exercitau asupra mea aceeași fascinație ca miniaturile chinezești zărite în clarobscurul unei vitrine. Colecția completă mă aruncă în stradă, cu buzunarele goale. Acum doarme, acolo, sub capacul obosit al valizei, fiecare obiect împachetat cu grijă.

Îmi grăbesc pașii, bagajul atârnă cu fiecare clipă mai greu la capătul brațului meu și, totuși, trebuie să merg. Forfecându-mi imaginile din însăși noaptea... Ar trebui... Petele lanternelor, dansând, taie coloana...

Un control. Foarte aproape... și fiecare pas mă duce mai aproape.

Aș vrea să încetinesc, să mă scurg în spate, lăsându-i pe ceilalți să mă depășească, dar nu se îndepărtează spre a mă lăsa să trec... Șirul valizelor mă împinge în șolduri ca un zid alunecând de-a lungul drumului și din fața căruia fugim ca să nu fim striviți. N-am fost niciodată atât de aproape de un control. Mi se pare că aud pârâitul ploii pe căștile lor deformate. Acest pârâit metalic, de-a lungul întregii zile, trebuie să te înnebunească, să te împiedice să gândești, ca o muzică interzicând orice gând. Jocul degetelor pe o masă, mereu prezent. N-am fost niciodată atât de aproape de o percheziție. Pocnetul încuietorilor.

Hainele răsturnate, umezindu-se. N-am fost niciodată controlat. Lanternele dansează peste marea de chipuri anonime. Ele se vor opri, izolând pe unul dintre noi... Văd chipuri de cretă, fără să-mi pot da seama dacă paloarea lor se datorează luminii sau spaimei... Petele se apropie... Lumina îmi arde pleoapele... Un coșmar alb... nu te opri, aleargă, cu valiza în mână... Valiza... Cascada albă a proiectorului care mă urmărește, mă înțeapă de parcă...

Corpul a fost aruncat pe marginea trotuarului... Șoldurile s-au întărit pe trei sferturi. Prin deschiderea cămășii cafenii, burta, foarte albă, se scurge în jos ca o picătură de ulei... Sângele se desface în cercuri în jurul celor două găuri întunecate care punctează omoplatul stâng. Valiza de piele neagră a alunecat într-o baltă uleioasă în mijlocul urmelor de roți lăsate de motocicletele patrulei... Unul dintre gloanțe i-a smuls capacul din încuietori... De la această distanță, în lumina crudă a proiectoarelor, îți poți foarte bine da seama că e goală...